

ARTA LUI Nicu Alifantis

(Daniela Caraman Fotea – 29 noiembrie 2015)



Îmi era dor de muzica lui Nicu Alifantis... Ca de o măiastră bijuterie aflată într-o colecție regală, pe care ți-ai dori să o privești din vreme în vreme... Edițiile discografice ale artistului – Cântece de șemineu și Mozaic sunt asemenea unicate. Mai întâi de toate, conceptuale. Pe primul l-am amprentat în memoria mea afectivă. Este un exercițiu de sensibilitate pe care Nicu Alifantis, muzicianul, îl parcurge olimpian: de la prelungita șoaptă a iubirii îngemănată cu nemăsurată tandrețe, la „năzdrăvăniile” dinspre final – ignorarea formei obișnuite a song-ului (cât de greu de realizat pe metrica versului), trecând prin delectanta sonoritate împrumutată din pre-istoria swing-ului, disonanța din Catren (Ca-tren?), o silabă uitată, aspirată; subtila alternanță a ritmurilor. De alegerea versurilor nu mai vorbesc: impresionantă! Un disc... impresionist.... Ce imens travaliu transferat în sunet ascunde ușurința, firescul receptării mesajului, a metaforelor stăpânite de Euterpe!

Originalitatea cu altitudine este uimitoare în Mozaic. O ediție cu eleganță grafică (pe care nu o știu egalată în contextul național) și oaze de bucurie sonoră din care îmi este greu să aleg. Totuși: trompeta lui Emil Bâzgă (din Tatuaj – da, sunt fan al jazz-ului cât mai vechi), nostalgia din Chiriașul (și cum pronunță Alifantis cuvântul burlac...), tainicul resort ritmic – neliniștea de preerie care te poartă în nesfârșitele întinderi ale emoției, umorul și o anume înlănțuire armonică (din Futurist), rebelul joc al silabelor lui Ion Nicolescu urmat de alchimizarea literelor sub imaginația fantastică a Ninei Cassian (performant transmisă de solist), solo-ul lui Kușak (în Orație), sunetul languros al lui Soleanu (în Iubire), aromele iberice (din Liniște-n cer), sarcasmul din ...Nostalgie, neașteptatele meandre melodice din purtătoarea de ritual Kamadeva... Și câte altele... Bineînțeles, nici o declarație de iubire fără buzuki! Puține vorbele față de savoarea acestor iconografii ale sunetului...

În extinsul booklet, de fapt o prețioasă carte, **Nicu Alifantis** declară că și-a dorit un sunet vintage pentru disc. Poate... Ceea ce aud este însă, materializată, ardenta dorință a unui limbaj expresiv aparte; obținut fără apel la vârfurile aspre ale experimentului, prin suprapunerea peste formula tradițională de acompaniament, cu solo-urile convenite, a unei pleiade de instrumente exotice, chiar pseudo instrumente: bodhram, cajou, chimes, udu, kazoo, duduc, shakers, cowbell (!) ș.a. Ele aduc o undă de mister, greu de descifrat, dar foarte sugestivă; magia – cum o pot numi altfel? nu se îndepărtează de sunetul actual, agreat, de contemporaneitate; comunicarea nu este afectată; ba, dinpotrivă... Aici este relevant și spiritul, rara calitate de producător a lui **Nicu Alifantis**, dotat cu știință și fler (și) pentru obținerea feed-back-ului rețetelor comerciale. Am întâlnit în programele muzicale pe care le semnează, evident cele destinate discurilor, dar și în concertele, o obligativitate pentru confortul receptării: compatibilitatea tonală între piesele derulate. Și la discurile de blues se simte...

Vocea lui **Nicu Alifantis** are rotunjimi perfecte ale armonicilor; timbrul mlădiază irizări cu sugestii de sens. Alăturate aceluși acompaniament presărat cu instrumentele mai rar auzite pe discuri, creează o atmosferă desprinsă din vraja Mediteranei – de la iberici la insulele Eladei. Îl

consider pe **Nicu Alifantis** un creator nepereche, un TEHNOCRAT al emoțiilor ce dăinuie. Așa cum el însuși o mărturisește, născute din suflet, ca o suflare...

Un obiect frumos este unul căruia nu-i lipsește nimic, spunea J.J. Natiez. Așa este discul Mozaic.